

Sygn. akt VII U 233/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Ewa Downar-Zapolska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Wronkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 grudnia 2012 r. nr (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej K. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia złożenia wniosku na stałe i ustala, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

Sygn. akt VII U 233/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 13 grudnia 2012 r. odmówił ubezpieczonej K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 07 grudnia 2012 r. stwierdziła, że nie jest ona niezdolna do pracy .

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła K. M. wskazując, iż z uwagi na stan narządu wzroku jest osobą niezdolną do pracy.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona K. M., urodzona dnia (...), zawód wyuczony technik ogrodnik, bibliotekarz. Była uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy i miała przyznane prawo do renty socjalnej do 31 stycznia 2008 r.

okoliczności bezsporne, vide: decyzje rentowe pozwanego – w aktach rentowych

W dniu 08 października 2012 r. ubezpieczona K. M. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 06.11.2012 r. orzekł, iż nie jest ona niezdolna do pracy, rozpoznając: zanik nerwu wzrokowego lewego po operacji guza mózdzku w 1982 r. oraz kobaltoterapii, oczopląs, krótkowzroczność obu oczu, zmiany zwyrodnieniowe w plamkach żółtych obu oczu, zez zbieżny oka lewego.

Na skutek wniesionego sprzeciwu ubezpieczona została skierowana na badania przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 07.12.2012 r. uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, rozpoznając tożsamo jak lekarz orzecznik.

dowód: wniosek z dnia 08.10.2012. k. 82 akt ubezpieczeniowych, orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 06.11.2012 r. k.88 akt ubezpieczeniowych, opinia lekarza orzecznika z dnia 06.11.2012 r. k. 55 v dokumentacji medycznej, sprzeciw k. 56 dokumentacji medycznej, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 07.12.2012 r. k. 91 akt ubezpieczeniowych, opinia komisji lekarskiej ZUS dnia 07.12.2012 r. k. 84-85 dokumentacji medycznej.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 13 grudnia 2012 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonej K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 07 grudnia 2012 r. stwierdziła, że nie jest ona niezdolna do pracy.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 07 grudnia 2012 r. – k. 92 akt ubezpieczeniowych.

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że utraciła ona całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy należało ocenić :

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- możliwość wykonania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne;
- najwcześniejszą datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres (od kiedy do kiedy) niezdolności do pracy

- konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: okulisty, psychiatry i neurologa.

dowód: postanowienie Sądu z dnia 05 marca 2013 r. – k. 9 akt sprawy

Powołani w sprawie biegli sądowi rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia:

guza mózdzku leczonego operacyjnie, po kobaltoterapii w 1982 r., resztkowe objawy mózdzkowe, zez zbieżny oka lewego, zburzenia widzenia, oczopląs poziomy, krótkowzroczność, zmiany zwyrodnieniowe plamki żółtej obu oczu, pooperacyjny zanik nerwu wzrokowego obu oczu, pole widzenia oka prawego połowicznie ograniczone od dołu a w oku lewym koncentrycznie zawężone od strony nosa do 30 stopni a od skroni do 50 stopni, zaburzenia depresyjne w wywiadzie, zburzenia neurasteniczno- przygnębienne, nieznaczne upośledzenie sprawności ustroju.

Biegła sądowa neurolog stwierdziła, że zmiany chorobowe w tym guz mózdzku i resztkowe objawy mózdzkowe nie uzasadniają orzeczenia częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. W uzasadnieniu

wskazała, iż wnioskodawczyni leczona była w 1982 r. operacyjnie z powodu guza mózdzku –robaka i prawej półkuli (histopatologicznie gwieździaka mózdzku). Po operacji ustąpiły objawy wzmożenia ciśnienia śródczaszkowego tj. bóle głowy, wymioty zawroty głowy a utrzymana implantowana zastawka komorowa jest nieczynna. Badaniem TK głowy z marca 2013 r. nie stwierdzono wznowy procesu nowotworowego. Badaniem neurologicznym biegła stwierdziła resztkowe objawy mózdzkowe pod postacią zaburzenia utrzymania postawy pionowej, stwierdziła, że funkcje manualne i lokomocyjne są zachowane. We wnioskach końcowych wskazała, iż od czasu zachorowania w dzieciństwie postępuje obniżenie ostrości wzroku i zaburzenia gałkoruchowe , co wymaga szczegółowej oceny przez biegłego okulistę.

dowód: opinia biegłej sądowej neurolog – k. 21-22 akt sprawy

Na podstawie dokumentacji okulistycznej zawartej w aktach sprawy oraz badania przedmiotowego biegła okulista stwierdziła, że obecny stan narządu wzroku czyni ubezpieczoną częściowo niezdolną do pracy od dnia badania na stałe. Połowicze niedowidzenie okiem prawym -(jedynym widzącym) w znacznym stopniu narusza sprawność organizmu i nie rokuje poprawy w drodze leczenia i rehabilitacji. Badaniem przedmiotowym biegła stwierdziła widzenie okiem prawym z korekcją szklami (-6,5 D) - widzi prawidłowo (1,0) a okiem lewym z taką samą korekcją widzenie 1/50. Stwierdziła, że oko lewe ustawia się w zezie zbieżnym, na dnie oczu tarcze nerwów wzrokowych zanikowe, blade, zmiany degeneracyjne w plamce żółtej, znaczne zmiany w polach widzenia obu oczu. Wskazała, iż wada krótkowzroczna jest wrodzona natomiast zanik nerwów wzrokowych i zmiany w polach widzenia są następstwem przebytej operacji guza mózdzku i kobaltoterapii. Zmiany w układzie wzrokowym mają charakter postępujący, bez szans na poprawę w drodze leczenia i rehabilitacji. Wnioskodawczyni praktycznie jednooczna, przystosowana do jednooczności, zachowała nadal zdolność do świadczenia pracy na poziomie swoich kwalifikacji jednak z ograniczeniem wykonywania czynności wymagających podnoszenia ciężarów, czasu obsługi monitorów ale także przy zachowaniu odpowiednich warunków oświetlenia stanowiska pracy.

dowód: opinia biegłej sądowej okulisty – k. 27-30 akt sprawy

Na podstawie jednorazowego badania sędowo-psychiatrycznego przeprowadzonego w warunkach ambulatoryjnych oraz po analizie akt sprawy wraz z dokumentacją medyczną biegły sądowy psychiatra rozpoznał u ubezpieczonej K. M. zaburzenia psychiczne powyżej wymienione. Stwierdził, iż zaburzenia te są nieznacznie nasilone i nie ograniczają w sposób istotny sprawności ustroju, nie wymagają leczenia psychiatrycznego. Nie stwierdził choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego i ewidentnych zaburzeń psychoorganicznych. Wyjaśnił, iż stan psychiczny ubezpieczonej K.w jakimkolwiek stopniu nie ogranicza zdolności do pracy. We wnioskach końcowych wskazał, iż w zakresie stanu psychicznego nie jest ona całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy.

dowód: opinia biegłego sądowego psychiatry – k. 35-37 akt sprawy

Pozwany organ rentowy wskazał, że biegły okulista stwierdził, iż ubezpieczona praktycznie jednooczna, przystosowana do jednooczności, zachowała nadal zdolność do świadczenia pracy na poziomie swoich kwalifikacji z ograniczeniem podnoszenia ciężarów. Organ rentowy wyjaśnił, iż ubezpieczona jest pracownikiem umysłowym, zdolnym do pracy. Nie wnosił uwag do opinii pozostałych biegłych.

(vide: pismo z dnia 10.07.2013 r. k. 54 akt sprawy)

W opinii uzupełniającej biegła okulista podtrzymała wnioski opinii i wskazała, iż orzecznik w zarzutach nie kwestionuje tej opinii ani się do nich nie odnosi.

(dowód: opinia uzupełniająca biegłej sądowej okulisty k. 57 akt)

Pismem procesowym z dnia 31.07.2013 r. organ rentowy podtrzymał wcześniejsze zarzuty i wyjaśnił, iż ubezpieczona jest magistrem filologii polskiej, bibliotekarką a standardy orzecznictwa lekarskiego kwalifikują pracę bibliotekarki

do prac lekkich. Ponadto podniósł, iż czas obsługi monitorów czy oświetlenia można dostosować do ograniczeń zdrowotnych ubezpieczonej.

(pismo pozwanego z dnia 31.07.2013 r. k. 63 akt)

Na rozprawie w dniu 23 września 2013 r. biegła sądowa okulista wskazała, iż niezdolności do pracy z powodów okulistycznych nie można ustalić od konkretnej daty ale na podstawie stanu oczu można stwierdzić, że częściowa niezdolność do pracy powstała jakieś 3-4 lata temu. Dodatkowo wskazała, iż poprzednie orzeczenie niezdolności do pracy było z powodów neurologicznych.

(protokół rozprawy z dnia 23.09.2013 r. k. 73 akt)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni je podzielił. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonej, analizie przedłożonej przez nią dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej K. M. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd zważył, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w pełni zasługuje na wiarę, dokumenty zawarte w aktach rentowych ubezpieczonej oraz dokumentacji lekarskiej nie były kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości, rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Opinie sporządzone przez biegłych sądowych są rzeczowe i konkretne, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Sąd w pełni je podzielił. Zważyć należy, że zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonej, analizie przedłożonej przez nią dokumentacji i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i aktach sprawy.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to czy ubezpieczona jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Poza sporem były bowiem pozostałe przesłanki niezbędne do uzyskania prawa do renty, określone w powołanych wyżej przepisach.

Sąd przyjął w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia opinie biegłego sądowego okulisty (k. 27-30, k.57) i jego wyjaśnienia (k.73 wraz z nagraniem na płycie CD k.83 akt) podzielając wnioski co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonej powoduje częściową niezdolność do pracy na stałe w związku występującym u niej połowicznym niedowidzeniem okiem prawym (jedynym widzącym), co skutkuje w znacznym stopniu naruszeniem sprawności organizmu i nie rokuje poprawy w drodze leczenia i rehabilitacji.

Opinia ta jest miarodajna, wnioski z niej wysnute logiczne, zaś uzasadnienie opinii wyczerpujące i przekonujące. Biegła w sposób logiczny uzasadniła przyczynę orzeczonej częściowej niezdolności do pracy. Odniosła się także do rokowań na przeszłość wskazując, iż orzeczonej częściowej niezdolności do pracy ma charakter trwały.

Godzi się w tym miejscu wskazać, iż pozwany organ rentowy dwukrotnie składał zarzuty do opinii biegłej tj. do opinii głównej i opinii uzupełniającej, jednakże w ocenie Sądu nie stanowiły one podstawy do powołania z urzędu dowodu z opinii innego biegłego sądowego okulisty a sam pozwany nie przejawiał inicjatywy dowodowej w tym zakresie, odnosząc się jedynie w zarzutach do stwierdzonej przez biegłą zdolności do pracy ubezpieczonej bez odniesienia się do dalszych uwarunkowań wskazanych w opinii uznając, zgodnie ze swoim stanowiskiem, iż ta zdolność istnieje - w oparciu o kwalifikacje ubezpieczonej do grupy pracowników umysłowych i kwalifikacje pracy bibliotekarza do prac lekkich (k.54, 63).

Ponadto podkreślenia wymaga, iż pozwany, co do zasady nie kwestionował jednostek chorobowych występujących u ubezpieczonej w zakresie narządu wzroku a jedynie kwestionował kwalifikację trwałą, częściowej niezdolności do pracy, uzasadniając to zdolnością ubezpieczonej do określonego rodzaju pracy (umysłowa)a także oceną, iż praca bibliotekarza to praca lekka.

Podkreślenia wymaga, iż z opinii biegłej sądowej okulisty wynika, że obecny stan narządu wzroku **czyni ubezpieczoną częściowo niezdolną do pracy na stałe**, gdyż połowiczne niedowidzenie okiem prawym - (jedynym widzącym) w znacznym stopniu narusza sprawność organizmu i nie rokuje poprawy w drodze leczenia i rehabilitacji.

Natomiast samo stwierdzenie biegłej, iż ubezpieczona zachowała nadal zdolność do świadczenia pracy na poziomie swoich kwalifikacji, jednak z ograniczeniem wykonywania czynności wymagających podnoszenia ciężarów, czasu obsługi monitorów ale także przy zachowaniu odpowiednich warunków oświetlenia stanowiska pracy nie stoi z powyższym w sprzeczności.

Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy, jednym z warunków uzyskania prawa do renty jest **niezdolność do pracy**, a definicja tej niezdolności jest zawarta w zacytowanym powyżej przepisie art. 12 ust. 1 w którym jest mowa o całkowitej lub częściowej utracie o zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i braku rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. A więc jeżeli naruszenie sprawności organizmu jest tego rodzaju, że powoduje częściową niezdolność do pracy, wykonywanie pracy w takim zakresie, w jakim ograniczona sprawność na to pozwala, nie wyklucza istnienia niezdolności do pracy w rozumieniu tej definicji. Rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu występują wówczas, gdy zaprzestanie wykonywania pracy w dotychczasowym zawodzie pozwala na odzyskanie sprawności organizmu przynajmniej w takim zakresie, w jakim istniejące zmiany nie ograniczają w sposób istotny zdolności do zarobkowania w innym zawodzie. Podobnie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2000 r., II UKN 587/99 (OSNAPiUS 2001 nr 24, poz. 719), stwierdzając, że rokowania odzyskania zdolności do pracy istnieją wówczas, gdy wykonywanie pracy w innym zawodzie stwarza szansę poprawy stanu zdrowia w stopniu umożliwiającym dotychczasowe zarobkowanie. W innym wyroku z dnia 7 października 2003 r., II UK 79/03 (OSNP 2004 nr 13, poz. 234), Sąd Najwyższy stwierdził, że wykonywanie pracy

na stanowisku specjalnie dostosowanym do możliwości pracownika nie może być traktowane jako uzyskanie nowych kwalifikacji i nie oznacza odzyskania zdolności do pracy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy jeszcze raz wskazać należy, iż przepis art. 12 ust. 3 stanowi, że częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Kwalifikacje wnioskodawczynie, posiadającej zawód bibliotekarza predysponowały ją do wykonywania pracy wymagającej pewnej predyspozycji w zakresie widzenia a także m.in. pracy przy komputerze. Naruszenie sprawności organizmu w postaci ślepoty oka lewego i niedowidzenia okiem prawym w znacznym stopniu narusza sprawność organizmu i nie rokuje poprawy w drodze leczenia i rehabilitacji, co czyni ubezpieczoną częściowo niezdolną do pracy a brak pozytywnych rokowań w zakresie leczenia i rehabilitacji powoduje uznanie, iż niezdolność to ma charakter trwały.

Na uwagę zasługuje stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 08 maja 2007 r. II UK 192/06 OSNP 2008/11-12/173, zgodnie z którym osoba, której stopień naruszenia sprawności organizmu pozwala na wykonywanie pracy jedynie na specjalnych stanowiskach, dostępnych dla osób nie w pełni sprawnych, jest częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach.

Stanowisko to w pełni podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie stwierdzając, iż wnioskodawczynie spełnia ten warunek, co skutkuje przyznaniem prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe.

Odnosząc się do początkowej daty przyznania prawa do świadczenia Sąd wskazuje, iż uznał w oparciu o opinię biegłej okulistki, iż niezdolność ta istniała w dacie złożenia wniosku o świadczenie, na co wskazuje biegła w wyjaśnieniach do opinii złożonych na rozprawie w dniu 23.09.2013 r., stwierdzając w oparciu o stan narządu wzroku (oczy), iż częściowa niezdolność do pracy powstała jakieś 3-4 lata temu i dalej wyjaśniając, iż nie jest możliwe ustalenie niezdolności do pracy z powodów okulistycznych od konkretnej daty. (protokół k. 73 akt).

W ocenie Sądu powyższa opinia biegłej okulistki (główna i uzupełniająca) a także wyjaśnienia biegłej złożone na rozprawie w dniu 23.09.2013 r. wskazują jednoznacznie jaki jest stan narządu wzroku ubezpieczonej, a stan ten uzasadnia zgodnie z opinią biegłej orzeczenie trwałe, częściowej niezdolności do pracy od daty wniosku.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego w szczególności wnioski opinii biegłej sądowej okulistki pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do schorzeń narządu wzroku oraz ich wpływu na zdolność do pracy wnioskodawczynie, mających wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia. Z uwagi na powyższe dopiero całościowa ocena stanu narządu wzroku badanej przy uwzględnieniu jej kwalifikacji zawodowych i dotychczas wykonywanego zatrudnienia a także z uwzględnieniem rokowań na przyszłość, uzasadnia orzeczenie trwałe częściowej niezdolności do pracy a to ustalenie było możliwe dopiero na etapie postępowania przed Sądem, co uzasadnia brak odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Reasumując, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc w związku cytowanymi wyżej przepisami uznał za zasadne zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać wnioskodawczynie prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia wniosku na stałe.

SSA w SO w Gdańsku Ewa Downar Zapolska